

Maria a krása

Příroda kouzlí. Podíváme se z okna a před námi se rozprostírá panoráma zázraků. Chladné jitro probouzí šimrající slunce. Hřejivé světlo zvýrazní třpyt ranní rosy, obestřený zeleným travnatým kobercem. Spadnuté listí dává tušit změnu. A pohled výše na koruny stromů skýtá hru barev. Zeleno-žluto-červeno-zlaté barvy – pastva pro oči, rozradostňují milovníky krásy.

Upustíme uzdu fantazii. Mírně zčeřeně jezero s umnými kracemi kaprů, kačen, vydry či bobra. Hladina, chystající se k spánku, prozářena leskem zapadajícího slunce, ozvučená orchestrálem rozmodleného ptactva. Je to snad safari, sen či působivý obraz? Zní odpověď, to ráj zde na zemi.

Podobně působivé scény zachycuje nejedna čistá duše. Nacházíme krásu, do níž je oděna zvířina, ptactvo, ryby, příroda,

vesmír a vrchol stvoření člověk. Lesk zračící se ve stvoření, jež vdechnul z lásky k člověku Stvořitel. A jedinec, k obrazu Božímu stvořený? Jak nádherná musí být duše spatřující Hospodina.

Je-li stvoření obestřené krásou, oč vznešenější je STVOŘITEL. Krásná je tedy Maria, jež v lůně svém nosila Krále králů. Nazírala LÁSKU, dívanka z Nazaretu. A spanilý květ stvoření, Marii, vybral Bůh, aby ukázal lidstvu pokoru, krásu, lásku. Pokora chce být zjevena, krása odhalena, láska objevena.

Zní v našem nitru mohutný hlas Stvořitele: „Adame, kde jsi?“ A srdce čisté spolu s Královnou nebe i země jásá: „Velebí má duše Hospodina...“

LITURGICKÝ KALENDÁŘ

1. října – pondělí	Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše, Panny a učitelky církve
2. října – úterý	Památka svatých andělů strážných
4. října – čtvrtek	Památka sv. Františka z Assisi
7. října – neděle	27. neděle v mezidobí
14. října – neděle	28. neděle v mezidobí
15. října – pondělí	Památka sv. Terezie od Ježíše, Panny a učitelky církve
16. října – úterý	Svátek sv. Hedviky, řeholnice, hlavní patronky Slezska
17. října – středa	Památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka
18. října – čtvrtek	Svátek sv. Lukáše, evangelisty
21. října – neděle	29. neděle v mezidobí (den modliteb za misie)
28. října – neděle	Slavnost VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA
29. října – pondělí	Památka bl. Marie Restituty Kafkové, panny a mučednice

MALÁ KATECHEZE – Perla

Dodnes se rád začtu do dobrodružné knihy nebo příběhu. Třeba do těch od Otakara Batličky. Mnozí z Vás ty krátké, poutavé povídky jistě znají. V řadě z nich vystupují tzv. lovci perel, tedy lidé, kteří riskují život, aby v mořských hlubinách nalézali vzácné perly. Mnoho nešťastníků však místo perel našlo pouze smrt. A to všechno jen proto, aby ekonomicky zajistili sebe i své rodiny.

Ovšem perly nejsou pouze symbolem bohatství a výhodným obchodním artiklem. Stačí pohlédnout do dějin národů a kultury. Antická tradice vysvětluje vznik perly tak, že do otevřené mušle uhořel blesk. Jedná řecká báje dokonce vypráví o tom, že podobu onoho blesku na sebe vzal sám vládce bohů Zeus. Důležitá je také symbolická paralela mušle a perly jako mateřského lůna a embrya. V indických posvátných knihách je mušle považována za léčebný prostředek, kterým lze přemoci všechny nemoci. V Íránu byla perla přímo

symbolem vykupitele.

V křesťanské tradici se s perlami setkáváme v Novém zákoně. Sám Ježíš používá perlu jako důležitou součást svých podobenství. Je zde obrazem nebeského království. Vzpomeňme třeba na obchodníka s perlami, který objeví tu nejdrahocennější, a prodá vše, co má, jde a koupí ji (Mt 13,45n). Velmi oblíbená a často používaná věta je: „neházejte perly před svině“ (Mt 7,6). Kniha Zjevení ve 21. kapitole a 21. verši popisuje nebeské město jako město s dvanácti branami, z nichž každá je z jedné jediné perly. Jako skrze perlu přichází na svět božské, tak skrze perlu se vše pozemské vrací do nebe.

Asi nejkrásnějším výkladem symbolu perly je vtělení Božího syna. Klement Alexandrijský přirovnává Marii k mušli a Ježíš je pro něj perla v ní zrozená. Není tak divu,

že ve středověkém umění byla mušle právě mariánským symbolem.

Máme odvahu, stejně jako lovci perel, no-

řit se do hlubiny, abychom získali perlu nejuzácnější?

(Lukáš Volný)

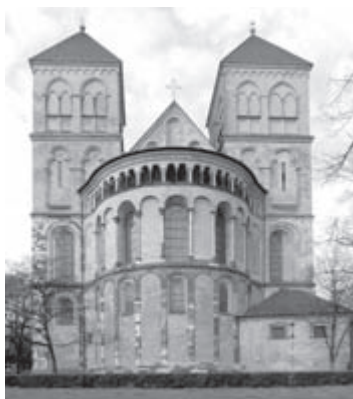
SVATÝ MĚSÍCE

Sv. Kordula

Dlouho jsem listoval seznamem světců a blahoslavených a přemítal, kterého zvolím pro měsíc říjen. Nakonec můj zrak padl na jméno Kordula, které kdysi patřilo k nejoblíbenějším v Německu. Když jsem se seznámil s osudy této neobyčejně statečné ženy, byl jsem rozhodnut.

Kordula se narodila pravděpodobně ve 3. století. Patřila k jedné z 11 000 legendárních družek svaté Voršily. Jednou se ses-

try společně plavily na moři a v bouři byla jejich loď zahánána ke Kolínu nad Rýnem. Hunové, kteří tamní oblast obývali, začali všechny panny bez milosti vraždit. Sama Kordula zůstala ukryta na lodi a mohla tak vrahům uniknout. Když však viděla odvalu ostatních panen, neváhala, vystoupila

ze svého úkrytu a dobrovolně se vrahům vydala. Sdílela tak osud svých sester ve víře

a byla brutálně usmrcena. Její smrt se datuje kolem roku 304.

Ostatky světice byly uloženy v kolínském johannitském kostele, některé se nakonec dostaly i do Königswinteru a až do Rimini.

Svatá Kordula je patronkou Kolína a Tortosy, nejčastěji je znázorňována ve vznešeném rouchu,

s lodičkou, šípem, kopím, věncem nebo korunou.

Obrázek: Jedno z nejstarších vyobrazení svaté Korduly je na skleněné malbě z roku 1220 v kolínském kostele sv. Kuniberta.

(Lukáš Volný)

AKTUALITY Z FARNOSTI

- říjen – měsíc růžence
- v neděli 7. října pořádá farnost zájezd do Zlína za otcem Ladislavem
- ministrantská schůzka bude v sobotu 6. října v 8.30 na faře
- dětské mše jsou každou středu v 17 hodin
- hodiny náboženství pokračují dle rozpisu
- v neděli 28. října na den farnosti (po odpoledním požehnání ve 14.30) bude na faře výstava fotografií na téma „Příroda – Boží dílo“

STŘÍPKY

Chaloupka 2007

Letošní chaloupka byla ve stylu INKOVÉ (holky) × ŠPANĚLÉ (kluci). Začátek prázdnin plný dobrodružství, her, zábavy a modliteb. Co víc si přát?

Navíc jsme si vyzkoušeli, jak se žilo kdysi. S teplou vodou jen občas (když někdo zatopil v kamnech) a bez obchodu za chatou! Hezky jsme prožili

9 dní v takové malé „divočíně“, kde nás navštívili hned dva kněží. Otec Ladislav v neděli a otec Jan v sobotu. Děkujeme. Chtěla bych také poděkovat všem, kteří se podíleli na přípravě (bylo to fakt super), a vybítout ty, kteří letos nebyli, aby příští rok určitě jeli. Stojí to za to.

(Martina Kroutilová)

4. patro – NE!

V poslední čtvrtině letních prázdnin se Biskupské gymnázium v Ostravě přestěhovalo z historické budovy v Ostravě-Zábřehu do budovy bývalé základní školy na Pokorného ulici v Ostravě-Porubě.

Na konci školního roku jsme ve staré budově vše sbalili do krabic, demontovali nábytek, našťosovali židle a lavi-

ce, abychom ve dnech 15.–17. srpna 2007 toto všechno převezli na novou adresu. Dva autodopravci nám sponzorovali putování aut od školy ke škole. Rodiče, studenti i zaměstnanci

školy se rozdělili na dvě party – jedna nakládala a druhá vykládala pendlující auta. K partě nadšenců se přidali v hojném počtu i členové Klubu Parkinson a jejich příbuzní, také klienti obecně prospěšné společnosti Nová šance a Charitního domu sv. Františka.

Zpočátku jsme s úsměvem na rtech zvedali a přenášeli krabice plné moudrostí a pomůcek, veškerý nábytek byl lehký jako pírko. Jak plynul den a prostor před i za novou budovou byl stále plný nábytku a krabic s pečlivým označením majitele a jeho sídla v nové budově, bylo možné

pozorovat, že podezřele často zůstávaly osamoceny a bez povšimnutí skříně, krabice, židle s označením „4. patro“. Také úsměv pomalu mizel, jen občas někdo z posledních sil utrousil

vtipnou poznámku, aby se nálada zlepšila. „Není tady na odnešení něco jiného než do 4. patra?“ Na kolegyni, která měla nabaleno nejvíce krabic, jsme pokřikovali: „Do stěhování jsme tě měli všichni rádi.“

První den tedy skončil tím, že mnohý nábytek a krabice s označením 4. patro zů-

staly v 1. patře a v tělocvičně. Málokdo doufal, že se někdy dostanou na své místo. Povzbuzením však byl příslib chlapů z Nové šance, že druhý den přijdou a vše vynesou do „čtverky“. Jak slíbili, tak se i stalo, a to nejen druhý den, ale i v pátek a pondělí nám pomohli vše rozmístit. Díky vám, chlapi!

Poděkování patří všem, kteří přiložili a stále ještě přikládají ruku k dílu. Každý den se ve škole něco změní, uklidí, buduje. Stále přichází pomoc finanční i materiální. Pán Bůh zaplať všem za veškeré modlitby a dobrodiní. Přijďte se podívat – klidně i do 4. patra!

(Jana Vylbová, ředitelka Biskupského gymnázia v Ostravě)

Celostátní setkání mládeže – Tábor 2007

„Jako jsem já miloval vás, tak se vy milujte navzájem.“

Ve dnech 13.–19. srpna 2007 se v Táboře-Klokotech, známém poutním místě, konalo celostátní setkání mládeže. A tak jsme se rozhodli, že se ho zúčastníme taky. Všichni jsme měli obrovskou radost, když jsme se dozvěděli, že s námi pojede také náš nový otec Jan. Cesta uběhla docela rychle, a tak jsme v Táboře byli za necelých sedm hodin. Hned se nás ujali příjemní organizátoři v oranžových tričkách (kterým se od té doby začalo říkat oranžáci) a ubytovali nás na okraji Tábora v Sezimově Ústí. Program setkání byl velice pestrý. Každý den byl zaměřený na jiné téma, např. Bible, Osoba Ježíše Krista, Den církve apod. Náš den probíhal asi takto: Po snídani jsme se rozmístili po celém Táboře do různých kostelů, modliteben a sálů, abychom se mohli zúčastnit ranní modlitby. Po modlitbě jsme se přesunuli na hlavní pódium, kde probíhala katecheze. Tu vždy vedl někdo jiný. Poslechnout jsme si mohli například slova o. Vojtěcha Kodeta na téma Eucharistie, plod kříže nebo Mons. Karla Herbsta. Po obědě ale vždy nastalo těžké rozhodování. Každý den jsme si mohli vybrat z více než dvaceti workshopů, přednášek, koncertů a prezentací pouze jednu. Všechna témata byla velice zajímavá, a tak

to byl opravdu nelehký úkol. Středeční večer byl vyhrazený na koncert pro Haiti, kde vystoupili dva zahraniční zpěváci: Richard Čanaky ze Slovenska a Rebeca St. James z USA.

Jeden z workshopů byla například také prezentace řádu Miles Jesu, kde jsme se setkali s naší kamarádkou Míšou Cachovou. Ta nebyla ale jediným známým člověkem, kterého jsme zde potkali. Mezi mnohými jsme také narazili na našeho bývalého otce Václava Altrichtera, se kterým jsme si hezky popovídali.

V Táboře na náměstí byl samozřejmě po celou dobu setkání otevřený kostel, kde probíhala tichá adorace. Celý den pak byl zakončen mší svatou, která se konala na velké louce před hlavním pódium, abychom se jí vždy mohli zúčastnit všichni společně.

Naše skupinka setkání sice opustila o den dříve (abychom se v Třebovicích mohli rozloučit s otcem Ladislavem), ale zažili jsme zde mnoho krásných chvil, na které budeme jistě ještě dlouho vzpomínat s úsměvem ve tváři.

(Marie Balíková)

Taizé – Pouť důvěry na zemi

Letošní prázdniny pro mě byly jeden velký a nádherný zážitek a prožitek za druhým. Největším takovým prožitkem byl pro mě měsíc strávený v Taizé. Mnozí z vás asi tuší, co to Taizé je, avšak pro ty, kteří si nejsou až tak úplně jisti...

Taizé je malá francouzská vesnička na jihu Burgundska a je domovem mezinárodní ekumenické komunity, Bratrů z Taizé, kterou založil v roce 1940 bratr Roger. Bratři se zavazují na celý život, že budou společně sdílet materiální i duchovní společenství, život v celibátu a velké prostotě. Živí se pouze svou prací a nepřijímají pro sebe žádné dary nebo dotace. Dnes tvoří komunitu více než sto bratří – katolíků i různých protestantských vyznání – z více než pětadvaceti různých národů. Někteří z nich žijí v malých skupinkách – fraternitách – mezi nejchudšími lidmi v Indii, Africe či Latinské Americe.

Každý týden je Taizé plné návštěvníků (nejen mladých) z celého světa, kteří se spolu s bratry zúčastňují především společných modliteb. Jazyků, které tady člověk slyší, jsou desítky. V letních měsících, kdy je zde účastníků nejvíce, je místní „chrám smíření“ naplněn až pěti tisíci věřícími.

Srdcem každého dne v Taizé jsou tři společné modlitby, které jsou pro Taizé charakteristické. Jde o modlitbu zpěvem, při které se opakují určité krátké věty znovu a znovu a umožňují tak člověku odpoutat se od jeho každodenních starostí a myšlenek a zaměřit se na věci, které mu dosud mohly zůstat skryté. Umožňují mu zklidnit se a naslouchat Bohu a svému nitru...

Je těžké dát do slov to, co člověk může v Taizé prožít, mnohdy totiž slova ani nenachází. Proto jsem se rozhodla podělit se

o „ducha Taizé“ alespoň slovy bratra Rogera z jeho knihy Bůh může jen milovat:

Mladí se mě v osobním rozhovoru často ptají: Jak můžu být sám sebou? Jak se mám realizovat? Mnozí se tím zaobírají natolik, že se nakonec ocitnou v úzkosti a strachu. Tehdy se znovu zamyslím nad úvahou jednoho z mých spolubratrů: Kristus nám neříká: buď sám sebou, ale buď se mnou. Kristus nám neříká: Hledej sám sebe, ale Následuj mě!...

...Když stojíš před bezvýhradností evangelia, můžeš být najednou zaskočený. Už jeden z prvních věřících řekl Kristovi: „Věřím“. A vzápětí dodal: „Pomoz mé nevěře!“ Navždy si proto pamatuj, že ani pochybnosti ani pocitování Božího mlčení ti nevezmou Ducha svatého. Bůh od tebe očekává, že přijmeš Jeho lásku a úplně se oddáš Kristovi v celkem prosté důvěře.

(Míša Smetanová)

Více informací o Taizé lze nalézt na internetové adrese www.taize.fr.

Ve dnech 19.–21. 10. se budou konat Dny důvěry ve Zlíně, což je takový Taizé víkend pro mladé z ČR a SR. Další informace na www.r49.cz/dd (zde je pro zájemce potřebné se zaregistrovat).

Třebovická mládež v Tatrách

Na přelomu srpna a září jsme se vydali na Slovensko, abychom přešli hlavní Tatranský hřeben.

Brzy ráno jsme vyjeli z nádraží ve Svinově a o pár hodin později jsme byli v Popradu. Odtud jsme dojeli Tatranskou elektrickou železnicí do Starého Smokovce (1010 m n. m.), ze kterého jsme vyjeli lanovkou na Hrebienok (1285 m n. m.). Z tohoto místa jsme konečně vyšli na dlouhou a namáhavou cestu. Nejprve jsme navštívili krásné vodopády a mnozí z nás stále ještě nevěděli, do čeho se to vlastně pustili. Po shlédnutí vodopádů jsme pokračovali v cestě na Téryho chatu (2015 m n. m.). Cesta na ni byla už náročnější, ale i tak jsme všichni na chatu doputovali. Z ní jsme se po obědové pauze vydali na Priečne sedlo (2352 m n. m.), které bylo nejvyšším bodem celé naší cesty. Na Priečne sedlo byl výstup po řetězech, které jsme někteří s trochu menšími problémy zvládli. Po zdolání tohoto vrcholu jsme kráčeli na Zbojnickou chatu (1960 m n. m.), kde jsme přespali. Po chladné noci jsme vyrazili na Prielom (2290 m n. m.), ze kterého se sestupovalo opět po řetězech. Na Polskem hřebenu (2200 m n. m.), který byl posledním sedlem naší výpravy, nám začalo pršet a cesta

z něj po řetězech byla o to složitější, že kameny klouzaly. Po asi dvou hodinách jsme došli do Sliezskeho domu (1670 m n. m.), kde jsme si udělali větší pauzu. Po pauzičce a dobrém obědě jsme šli do Starého Smolivce, kde jsme dlouho zmoženě čekali na spoj, kterým jsme se dostali do Popradu a odtud domů. Všem se nám to moc líbilo a byl to úžasný zážitek.

(Lada Zemanová)

Východ slunce

Několik dnů své dovolené jsem strávil ve Zlínském kraji v malé vesničce na kraji národního parku Chřibů.

Jednoho dne jsem se rozhodl, že se podívám z nejvyššího místa na východ slunce. Brzy ráno jsem vstal a zamířil jsem na blízký kopec. Všude bylo ještě ticho, jen přes polní cestu, po které jsem šel, mi přeběhl

ježek a srna, které jsem určitě vyplašil z nočního úkrytu.

Nahoře na kopci stojí malá rozhledna a v dálce už je vidět hrad Buchlov a hned vedle i kapli svaté Barbory. Slunce v ten den vycházelo v pět hodin a čtyřicet sedm minut. Z rozhledny bylo vidět, jak začíná sluníčko vykukovat v červené záři a poma-

lu se vyhouplu na oblohu. Byla to nádhera vidět, jak se probouzí nový den. Ještě chvíli jsem poseděl a rozhlížel jsem se po

okolí. Na zpáteční cestě jsem se ještě stavil u kapličky, postavené na památku padlých za první a druhé světové války. Všechno kolem se rychle probouzelo, v ohradě u cesty byl už i koník, který tam před východem slunce ještě nebyl a teď mě vítal, protože toužil po nějaké společnosti a nechtěl být sám.

(Jaroslav Martykán)

KNÍŽNÍ OKÉNKO

Nedávno, přesněji v květnovém čísle našeho farního časopisu MANA, jsme se setkali s kardinálem Lustigerem a jeho knihou nazvanou *První kroky v modlitbě*. Po přečtení jsem si uvědomila, že ji napsal žijící autor, a tedy se mohu těšit na další originální a pozoruhodné myšlenky. Kardinál Lustiger však již v té době zápasil s těžkou nemocí, které v neděli 5. srpna 2007 ve věku osmdesáti let podlehl. Zpráva o jeho smrti mne zasáhla. Je zvláštní, že člověk, o jehož existenci jsem měla jen běžné povědomí, se dokáže zapsat do srdce pouze malou knížkou. Dovolte mi, prosím, malé zamyšlení nad touto osobností.

Jean Marie Aaron kardinál Lustiger zcela jistě patřil k významným představitelům jak francouzského, tak evropského katolicismu. Byl protagonistou katolicko-židovského dialogu, a to nejen pro svůj židovský původ. Sám o sobě často říkával, že je jediným kardinálem, který hovoří jidiš. Intelektuál, člověk, který jasně formuloval své názory, pro některé kontroverzní, jinými byl milován a obdivován. Během svého přes 20 let trvajícího působení v pařížské katedrále Notre Dame přitahoval bezpočet věřících. Stál u zrodu katolického Radia Notre Dame

a televizního kanálu KTO a těmito moderními prostředky šířil evangelizaci přímo v domovech obyvatel Francie. Média používal k hlásání svých nekompromisních stanovisek k rasismu, nacionalismu nebo také euthanasii. „Moderní tradicionalista“, tak se také sám nazýval. Byl přítelem Jana Pavla II., jejich spolupráce vyvrcholila památnou cestou do Izraele v roce 2000, kde mu byl zcela nepochybně oporou. Poskytoval cenné rady také jeho pokračovateli na Svatém stolci. Ještě v roce 2006 doprovázel papeže Benedikta XVI. při jeho návštěvě koncentračního tábora v Osvětimi. Byla to pro něj bolestná cesta, neboť v roce 1943 zde zahynula jeho maminka.

Napsal přes 20 knih. U nás vyšlo mimo výše zmiňovaný titul již jen *Tajemství eucharistie*.

Dílo se zdá být ukončené... Neutuchající energie, s níž kardinál Lustiger realizoval záměry, pro tento svět již pohasla. Ale jeho otázky a odpovědi, tak živé a nadčasové, budou dále oslovovat ty, kteří hledají.

(Z informací zahraničních deníků zpracovala

Margareta Špoková)

OKÉNKO PRO DĚTI

Ahoj,
je tady podzim. Stromy
hrají všemi barvami, to je
krása... že?

Brouk
Leze, leze brouk,
vítr do něj fouk,
převalil se na záda,
třepe, třepe nohama.

Podzim

Shoď mi kaštan, kaštan,
vždyť se ti nic nestane,
jeden hnědý kaštan shodíš,
jen co trochu hlavou hodíš.

Shoď mi žalud, dubě,
však tě neubude.
K tomu čtyři párátka,
postavíme zvířátka.

Víš o čem vypráví obrázek?

Napoví ti Lukášovo evangelium od 15. kapitoly a 11. verše.

Poznáš kočkovité šelmy? Já se v tom moc nevyznám, spojíš obrázky s pojmenováním?

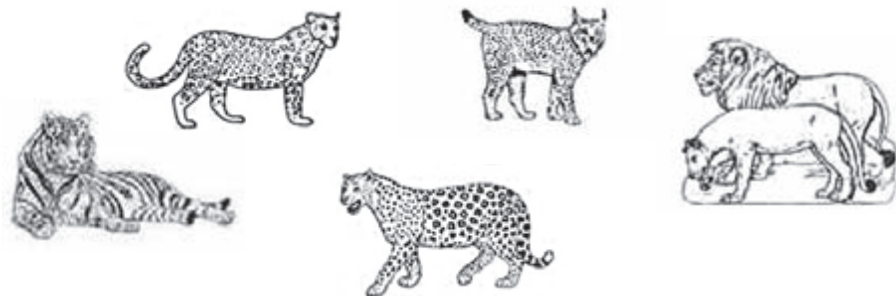
rys

lev, lvice

gepard

tygr

leopard

Znáš jména apoštolů? Já si je pořád nemůžu zapamatovat, třeba to bude lepší, až uložím tuto osmisměrku.

„	Ť	Ě	B	O	J	I	D	Á	Š	R	K
X	I	I	R	Y	B	Á	Ř	I	N	T	Ř
K	É	F	A	S	Á	S	M	J	L	E	T
B	A	R	T	O	L	O	M	Ě	J	P	Í
É	J	E	Ř	D	N	O	E	T	D	N	T
V	K	R	I	S	T	U	S	A	U	O	I
O	Ř	B	Z	É	L	O	T	M	M	M	L
L	Í	Ů	E	T	Ě	D	J	Á	J	I	O
O	Ž	H	B	M	A	N	Š	O	M	Š	V
T	A	D	E	Á	Š	Í	Ž	E	J	N	Y
Š	J	U	D	A	J	A	K	U	B	Ů	V
O	V	Ů	E	F	L	A	B	U	K	A	J
P	E	.	O	I	C	Í	N	D	E	Č	U
A	T	A	V	O	D	E	L	S	Á	N	”
F	I	L	I	P	T	C	Á	N	A	V	D

Apoštol	Matěj
Bartoloměj	mošna
bratři Zebedeovi	následovat
Bůh	oběť
dvanáct	Ondřej
Filip	rybáři
Jakub Alfeův	Šimon
jděte	Šimon Petr
Ježíš	Tadeáš
Jidáš	Tomáš
Juda Jakubův	učedníci
Kéfas	Vyvolit
Kristus	XII
kříž	Zélot
křtít	

...z deníku želváka Oskara

Jak jsme šli na hříby

V sobotu ráno nás probudilo teplé podzimní sluníčko a rozhodli jsme se, že půjdeme na hříby. A tak jsme po snídani já, sestřička Ema a slůně Bimbo vyrazili. Kvída maminka nepustila, protože se bála, že se tak zabereme do hraní, že na něho přestaneme dávat pozor a bráška se ztratí. Zpočátku jsme hledali tak pozorně, že jsme snad ani nedýchali, ale po chvíli nás to přestalo bavit a hráli jsme schovku. Najednou Bimbo, který měl pikat, zavolal: „Hurá, našel jsem hříb!“ Běželi jsme, co nám naše želví nožičky stačily, a když jsme k němu doběhli, začali jsme se smát.

Bimbo stál s rozzářenýma očima nad něčím, co opravdu vypadalo jako hříbek, ale já s Emou jsme věděli, jak to opravdu je. Když maminka Kvída nepustila, utekl jí a když viděl, že hrajeme schovku, rychle se také schoval. Zahrabal se do listí tak, že čouhal jen kousíček jeho krunyře. Pak jej našel Bimbo a z jeho sloní výšky si myslel, že je to hříbek. Když jsme přišli domů, chtěla se maminka na Kvída zlobit, že neposlouchá, ale když jsme si představili, že bychom Kvída jako hříbek donesli mamince do polévky, smála se i ona.

Mějte se sluníčkově. Váš želvák OSKAR.

(Lenka Volná)

OKÉNKO PRO RODIČE

Je kostel hernou nebo místem modlitby?

Zdánlivě jednoduchá otázka. Teoreticky je to jasné. Kostel je dům modlitby. Ano, kostel je skutečně dům modlitby. Co to však ve skutečnosti znamená? Je ta odpověď tak jednoduchá?

Uvedu dva příklady ze své farní pastorace.

Příklad první:

Na začátku devadesátých let jsem míval nedělní bohoslužby v jedné malé vesničce. Zpočátku navštěvovali bohoslužby jen starší věřící a pouze dvě rodiny, kde byly děti. Tehdy, krátce po pádu ateistického režimu, bylo vše na začátku. Byla to doba obnovy a nadějí. Postupně se dařilo zapojovat ministranty. Byli to chlapci sice pokřtění, ale do kostela nechodící,

protože nechodili jejich rodiče. Babičky těch chlapců mi o svých vnoučatech říkaly a zvaly mne do jejich rodin. A tak jsem jejich rodiče navštěvoval. Povídal jsem si s nimi a postupně získal jejich důvěru. Pak už nebyl takový problém se s chlapci více seznámit, pozvat je do kostela a učit je ministrovat. Při návštěvách jsem se také seznámil s rodinou sestry jednoho z nich. Byla sice také pokřtěná, ale manželství neměla uzavřené v kostele a ani jejich děti pokřtěné nebyly. Slovo dalo slovo a mladí manželé přistoupili na možnost zplatnit sňatek a dát své děti pokřtít. Já jsem však chtěl, aby to nebylo jen formální. Domluvili jsme se tedy, že budou postupně pra-

videlně chodit v neděli do kostela. A tak jednu neděli plni očekávání přišli a já jsem měl velkou radost, že k tomuto kroku našli odvalu. Vzali také své děti. Tyto dvě děti, okolo věku asi dvou a čtyř let, byly v kostele poprvé. Jak se říká, neuměly se tam chovat. Občas něco promluvíly a nevydržely v klidu. Je to pochopitelné. Došlo však k něčemu, s čím jsem nepočítal. Jedna starší paní, co seděla blízko nich, to mladým rodičům dala ještě během bohoslužeb pěkně ostře najevo. Takovým tím syčivým způsobem. Však to znáte. Ty mladé to tak zaskočilo a šokovalo, že už více nepřišli. A ani já jsem je už do kostela nedostal. Jejich děti zůstaly nepokřtěné a jejich manželství nezplatněné...

Odpovězme si na otázku: Kde se stala chyba? Byla v tom, že jsem nedal mladým rodičům školení, jak se mají s dětmi chovat? Tedy stát pěkně vzadu a když dítě „kvikne“, okamžitě s ním běžet ven?

Byla chyba v tom, že jsem naivně předpokládal, že lidé v křesťanském společenství mají pochopení pro ty, co poprvé přicházejí a ještě vše neznají, a proto se chovají někdy méně vhodně?... Že křesťané mají sílu přijmout nedostatky druhých a pomáhat jim v jejich odstraňování?...

Příklad druhý:

Po několika letech se naše komunita přestěhovala do jiné farnosti. Já jsem míval mši svatou o osmé. Byla pro dospělé. Můj spolubratr míval další mši svatou o půl desáté. Byla pro děti. Při ní se místo kázání dělalo maňáskové divadlo. Byla to rodinka tří medvídků, kteří hráli jednoduché situace z rodinného života. Těm děti rozuměly, protože se v nich nacházely. Tímto způsobem se dětem podávaly myšlenky Božího slova. Po divadle kněz myšlenku zopakoval

a zobecnil. Pak zadal dětem jednoduchý domácí úkol, který tu myšlenku měl přivést k praktickému uskutečnění. Rodiče doma vedli dítě k vypracování úkolu. Divadlo si psali sami rodiče.

Je pravda, že kostel, plný malých dětí, stále „šuměl a bzučel“. Jeden malý chlapec dokonce poměrně pravidelně slézal kovovou mříž u vchodu do kostela. Když však mluvili medvídci, bylo absolutní ticho a děti na nich doslova „visely“.

Odpovězme si na otázku: Proč rodičům nevadilo, že jejich děti „hučely a šuměly“? Nebyli snad lhotejní k chování svých dětí? Ty rodiče jsem znal, byli opravdově věřící a šlo jim o výchovu jejich dětí. A také o výchovu k víře. A protože se jednalo o **dětské mše** svaté, nebyl vlastně nikdo další vyrušován a podobné chování se tedy dalo tolerovat.

Uvedené příklady jsou krajní situace. Je správné klást přiměřené nároky na dítě, aby se dovedlo alespoň nakrátko ztišit a zklidnit. Mělo by se učit vhodně chovat. A když se to nedaří, vyjít s ním na chvíli ven a uvolnit napětí tím, že si s ním popovídáme, něco mu ukážeme a pak se můžeme vrátit a znovu být v klidu. **Důležité je dítě netrestat.** Vzpomínám si, jak míval můj tatínek své dlaně lehce položené na mých ramenou. Asi jsem také nebyl nejkolidnější.

Je dobré, je-li v kostele prostor, kde rodiče s dětmi mohou být a přitom hlasité projevy dětí bohoslužbu neruší. A když prší nebo je drsné počasí, lze zajít s dítětem třeba na chvíli na faru.

Domnívám se, že je důležité **po mši svaté dítě pochválit, když se umí lépe chovat.** Také je třeba s **dítětem hovořit o tom, co vnímá a prožívá při mši svaté,** aby si

dovedlo utřídit své vjemy a zážitky. Tím mu pomáhat, aby objevilo jejich správný význam.

Domnívám se, že je nevhodné, aby si děti během mše svaté hrály například s autíčky nebo podobným způsobem, kdy vůbec nevnímají, co se v kostele děje. To neznamena, že dítě nemůže mít s sebou své oblíbené autíčko nebo jinou hračku, se kterou komunikuje. Jde o to, zda komunikace druhé ruší nebo ne. Podobně není vhodné, když se dítě baví výskotem a výkřiky, nebo když děti běhají po kostele, popřípadě se předhánějí a rodiče na to nereagují. Tyto projevy není nikdo povinen stále poslouchat a opravdu ruší. Jak kněze, který se hůře soustředí, tak ostatní věřící.

Na jedné straně je potřeba určité tolerance a pochopení pro dítě a jeho spon-

tánní projevy, na druhé straně je potřebné chování dětí vhodně a přiměřeně usměrňovat.

Hranice, kdy je chování dítěte ještě přijatelné a kdy už ne, je velmi úzká a citlivá. Vyžaduje hodně vzájemného pochopení a respektu. To se týká hlavně nás dospělých. Když vidíme nevhodné chování, tak hned neodsuzovat a nekárat. Ti rodiče, jejichž děti se to týká, to také sami vidí. Důležité je, abychom se nenechali unést negativními emocemi, které v nás rušivé chování dítěte může vyprovokovat.

Někdy se může stát, že někteří rodiče budou příliš spontánní chování svých dětí obhajovat. Pak je třeba klidně vysvětlit, jak to ruší, a klidným způsobem hledat cesty, jak problém vyřešit.

P. Pavel Kuchař

TEOLOGICKÉ OKÉNKO

Je třeba podívat se pravdě do očí

Milí přátelé,

dovolu mi, abych dnešní teologické okénko opět spojil s osobním zážitkem. V sobotu 15. září tohoto roku jsem prožil hezké chvíle na pouti charit ostravsko-opavské diecéze. Hlavním hostem této sváteční události byl převor břevnovského benediktinského kláštera P. Prokop Siostrzonek. Při své přednášce několikrát zopakoval: „Je třeba podívat se pravdě do očí!“ Je třeba přiznat si, že zdaleka ne všechno v církvi a v životě křesťanů bylo a je „růžové“.

Zmíněná převorova věta se stala jakýmsi mým osobním mottem charitní pouti. V souvislosti s ní jsem si vzpomněl na slova Jana Pavla II.: „NEBOJME SE PRAV-

DY!“ a na slova samotného Ježíše, který v Janově evangeliu říká:

„PRAVDA VÁS OSVOBODÍ“. Ze všech těchto vět můžeme vycítit, že pravda je něco, co stojí jakoby mimo nás, mimo církve, mimo člověka. Vždyť jak jinak bychom jí mohli pohlédnout do očí? Jak by nás mohla osvobodit, kdyby byla námi?

Pravda není něco, co můžeme vlastnit, s čím můžeme manipulovat. Pravda je na nás zcela nezávislá. Jediný způsob, jak se jí přiblížit, je stát se jejím služebníkem. Ovšem to vyžaduje stále ji hledat, neuspokojovat se,

abychom se nestali obětí vlastní pohodlné představy o pravdě. Najednou se tak vůči pravdě ocitáme ve zcela jiné pozici.

Musíme si však přiznat, že církev jako celek, i my křesťané jako jednotlivci, často jednáme spíše majetnický než s úmysly dobrého služebníka. Můžeme pak dobře „solit tuto zemi“? Nepozbyli jsme již dávno svou slanost tím, že jsme pravdu zaměnili za svou „pravdu“?

Jsem přesvědčen, že pesimismus není na místě. Stačí jen málo. Stále znovu hledat

pravdu, nebát se jí, pohlédnout jí do očí a ona nás osvobodí! Nakonec, ono to není zrovna málo, že? Namítnete, že přece nemůžeme znovu a znovu hledat pravdu, vždyť všechno bude relativní. Ale my se přece nemusíme vracet na úplný začátek! Víme, že Ježíš o sobě prohlásil: „já jsem cesta, pravda a život“. Znovu a znovu hledat pravdu tak znamená znovu a znovu hledat Boží vůli a objevovat Ježíše ve svých bližních.

(Lukáš Volný)

RECEPTÁŘ

Cuketová buchta

Nebudete potřebovat váhu, ale obyčejný hrnek, pomocí kterého budeme vše odměřovat.

1 hrnek cukety
(oloupané a nastrouhané najemno)
¾ hrnku cukru
1 a ½ hrnku polohrubé mouky
½ prášku do pečiva
½ lžičky jedlé sody

1 vajíčko
½ hrnku oleje
1 lžice kakaa
perníkové koření + skořice
můžeme přidat 1 lžici kokosu nebo hrst mletých oříšků

Vajíčko s cukrem vyšleháme a potom přidáme ostatní přísady. Na vysoký plech dáváme 2 dávky. Pečeme ve vymazaném a vysypaném pekáčku asi ½ hodiny při 180 °C.

V listopadovém čísle Many chceme rozšířit receptář, který by byl věnován vánočním receptům. Prosím vás o zaslání vyzkoušeného vánočního receptu.

Majka Dostálová

MANA – Měsíční Aktuality Naší fARNosti, vydává Římskokatolická farnost Ostrava-Třebovice,
V Mešníku 5100, 722 00 Ostrava-Třebovice, tel.: +420 596 964 942

<http://www.volny.cz/trebovice.fara>

Evidenční číslo: MK ČR E 16325

Kontaktní osoba: Lukáš Volný, e-mail: lvolny@volny.cz

Náklady na výrobu a tisk jsou Kč 5,-

Uzávěrka příštího čísla je 15. 10. 2007